

புறதெய்வ ஆராதனை

விக்கிரக ஆராதனை பற்றிய ஒரு கலந்துரையாடல் தேவன் எவற்றை விரும்புவதில்லை மற்றும் அவர் ஆராதனையில் மனிதரின் கண்டுபிடிப்பு களை ஏன் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்பதை நாம் உணர்ந்தறிய உதவுவதன் மூலம், உண்மையான ஆராதனையின் இயல்பு மற்றும் அளவுகோல்கள் ஆகியவற்றிற்குள் ஒரு உட்கண்ணோக்கை நமக்கு அளிக்கலாம். உண்மையான ஆராதனையில் இருந்து பிரிந்து செல்லுதல்களாக விக்கிரக ஆராதனையில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளவை எவை?

பழங்காலங்களில் விக்கிரக ஆராதனை என்பது உண்மையான மதத்திலிருந்து பிரிந்து செல்லுதல்களின் இரு வடிவங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது: உருவங்கள் அல்லது பிறவடிவில் பொய்த்தேவர்களை ஆராதித்தல்; மற்றும் உருவங்களின் வழியாகக் கர்த்தரை ஆராதித்தல்.¹

விக்கிரகாராதனை ஆராதனையாக உள்ளது. எல்லா ஆராதனைகளுமே தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமென்றால், விக்கிரகாராதனையில் தவறு எதுவும் இராது. விக்கிரகங்கள் பொய்த்தேவர்களாக இருப்பதால் அவைகள் நிச்சயமாகவே புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும்; ஆனால் உண்மையான தேவனை ஆராதிப்பதில் விக்கிரகாராதனைப் பழக்கங்களைப் பயன்படுத்துதல் அவருக்கு ஏற்புடையதாக இருக்குமா? ஆராதனை என்பதுதான் தேவன் விரும்புகிற யாவுமாக இருக்குமென்றால், தேவனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிற ஒரு பௌதீகரீதியான பொருளை ஆராதித்தல் என்பது தவறானதாக இருக்கிறதா? ஆராதனையில் உருவங்களை ஏன் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று தேவன் விளக்கப்படுத்தினார்:

கர்த்தர் ஓரேபிலே அக்கினியின் நடுவிலிருந்து உங்களோடே பேசினநாளில், நீங்கள் ஒரு ரூபத்தையும் காணவில்லை. ஆகையால் நீங்கள் உங்களைக் கெடுத்துக்கொண்டு, ... யாதொரு உருவுக்கும் ஒப்பான விக்கிரகத்தை உங்களுக்கு உண்டாக்காதபடிக்கும் ... (உபாகமம் 4:15-18) என்றார்.

தேவன் ஒரு பௌதீக ஜீவியாக இராதபடியால், அவரை ஆராதிப்பதில் பூமிக்குரிய உருவங்களைப் பயன்படுத்தக்கூடாது. ஆராதனையில் தேவன் தம்மைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கு ஒரு விக்கிரகத்தைப் பயன்படுத்துவதைப் புறக்கணிக்கிறார். அவர் ஒரு ஆவிக்குரிய ஜீவியாக இருக்கிறார் (யோவான் 4:23, 24) மற்றும் அவரை பௌதீக வழக்குகளில்

சிந்தித்துப்பார்க்க இயலாது.

ஆபிரகாமும் அவர் காலமும்

யோசுவா விக்கிரக ஆராதனையைப் பற்றிய தொடக்ககால வேதாகம ரீதியான கூற்றை உரத்துக் கூறினார். "... 'பூர்வத்திலே உங்கள் பிதாக்களாகிய ஆபிரகாமுக்கும் நாகோருக்கும் தகப்பனான தேராகு என்பவன், நதிக்கு அப்புறத்திலே குடியிருந்தபோது அவர்கள் வேறே தேவர்களைச் சேவித்தார்கள்' ” (யோசுவா 24:2). இந்தத் தெய்வங்களின் இயல்பு வேதாகமத்தில் குறிப்பிடப்படாதிருக்கையில், நாகோரும் ஆபிரகாமும் வாழ்ந்திருந்த இடமான மெசொப்பொத்தாமியாவின் சுமேரிய மக்களைப் பற்றிய பழங்காலத்தியப் பதிவேடுகளில் இருந்து, உட்கண்ணோட்டம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட முடியும்.²

ஆபிரகாமின் உறவினர்கள்கூட விக்கிரகங்களை ஆராதித்து வந்த இந்த விக்கிரக ஆராதனைப் பின்னணியைவிட்டு அவர் வெளியே வந்தார். அவர் ஊர் என்ற இடத்தை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு முன்னர் அங்கே அந்நிய தேவர்களைத் தொழுதுகொண்டிருக்க மாட்டார்; ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்திருந்தாரென்றால், அந்தப் பழக்கத்திற்கு உண்மையான ஒரே தேவனான யாவேயைத் தொழுதுகொள்ளத் தொடங்கு முன்னரே முடிவுகட்டியிருந்திருப்பார்.

யாக்கோபும் ராகேலும்

ராகேல் தனது தந்தையின் வீட்டு தெய்வங்களை எடுத்துச் சென்றதென்பது (ஆதியாகமம் 31:19, 30-35), அவளும், ஒருவேளை யாக்கோபும்கூட அவற்றை வழிபட்டதைச் சுட்டிக்காண்பித்தது என்று சிலர் யூகிக்கின்றனர். இது உண்மையாக இராதிருக்கலாம்.

ராகேல் இன்னமும் தனது இளமைப்பருவ மதத்தின்மீது பற்று உடையவளாக இருந்திருக்கலாம் என்றாலும், வீட்டுத் தெய்வங்கள் என்பவை அவளுக்கு வெறும் மதரீதியானவை என்பதற்கு மாறாக, சட்டப்பூர்வமான அல்லது பணரீதியான வகையில் அதிகம் மதிப்புடையவைகளாக இருந்திருக்கவே வாய்ப்பு அதிகம் உள்ளது. வீட்டுத் தெய்வங்களை உரிமையாகக் கொண்டுள்ள ஒருவர் குடும்பத்தின் சொத்துக்களைச் சுதந்தரித்துக் கொள்வார் என்ற நூலி புத்தகக் குறிப்பு சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. ... லாபானுடன் யாக்கோபு சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில், லாபானுக்குப் பிறந்த மகன்கள் இருந்திருந்தால், தெய்வங்கள் அவர்களுடையதாக இருந்திருக்கும். இந்த சிலாக்கியம் தனது கணவனான யாக்கோபுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று ராகேல் விரும்பினாள்.³

சொருபங்களை உரிமைகொண்டிருந்தல் என்பது மதரீதியானது என்பதைச் காட்டிலும் அதிகமாக, சட்டரீதியானது என்றிருக்கக் கூடும். லாபானின் சொருபங்களை ராகேல் எடுத்துச் சென்றது என்பது அவள் அவற்றை

வழிபட்டார்கள் என்று நிரூபிப்பது இல்லை.

தூண்களை நிறுத்தும் யாக்கோபின் வழக்கம் (ஆதியாகமம் 28:18, 22; 31:13; 35:14), அவற்றை அவர் வழிபட்டார் என்று நிரூபிப்பதில்லை. இந்தத் தூண்கள் நினைவுச் சின்னங்களாகவோ (ஆதியாகமம் 35:20; 2 சாமுவேல் 18:18) அல்லது குறிப்பிட்ட இடங்களில் நிகழ்ச்சிகள் நடந்ததின் அடையாளங்களாகவோ (ஆதியாகமம் 31:44-52; யாத்திராகமம் 24:4) இருந்தன.

யாக்கோபுடன் இருந்த மக்களில் சிலர் விக்கிரகங்களைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடத்தில் அவர் அவற்றைப் புறம்பே போடவோ அல்லது அவற்றை ஒளித்து வைக்கவாவது செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார் (ஆதியாகமம் 35:2-4). அவரது செயல்கள், அவர் விக்கிரகங்களை அங்கீகரிக்கவில்லை என்று காண்பிக்கின்றன மற்றும் அவர் அவற்றை ஒருக்காலும் சேவித்ததில்லை என்றும் சுட்டிக்காண்பிக்கலாம்.

எகிப்தில் இஸ்ரவேல் மக்கள்

இஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்தில் இருந்த 430 ஆண்டுகளின்போது விக்கிரகங்களை ஆராதித்து இருக்கலாம். இதை யோசுவா 24:14 மற்றும் எசேக்கியேல் 20:5-8 சுட்டிக்காண்பிப்பதாகக் காணப்படுகிறது.

எகிப்திய மக்கள் தேசிய, உள்ளூர், மற்றும் சொந்த தெய்வங்களை ஆராதிக்க பலதெய்வ வணக்கம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். பழங்கால சித்திரங்களும், சிலைகளும், விலங்குகள், மனிதர்கள், மற்றும் மனிதத் தலைகளைக் கொண்ட விலங்குகள் என்ற பல்வேறு தெய்வங்களை முன்னிறுத்துகின்றன. சூரியன், சந்திரன், காற்று, மற்றும் நைல் நதி ஆகியவை தெய்வங்களாகக் கருதப்பட்டன. ஏறக்குறைய புறம்பான பெரிய செல்வாக்குகள் ஒவ்வொன்றும் தெய்வம் என்ற வகையில் கண்ணோக்கப் பட்டன: வளம், மழை, காற்று, நெருப்பு, வாதைகள், தேள்களும், பாம்புகளும், முதலைகளும் கூட. தேவன் எகிப்தியர்மீது கொண்டுவந்த வாதைகள், அவர் எகிப்தியத் தேவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவராக இருந்தார் என்று காண்பித்தன (யாத்திராகமம் 12:12).

இஸ்ரவேல் மக்கள் ஆராதிப்பதற்காகப் பொன் கன்றுக்குட்டியின் உருவத்தைச் செய்ததில் ஆரோன் எகிப்தியர்களின் வேலைப்பாட்டைப் பிரதியெடுத்துச் செய்தார் என்று சிலர் நினைக்கின்றனர் (யாத்திராகமம் 32:1-5). மேலும், யெரொபெயாம் வடக்கில் இருந்த பத்துக் கோத்திரங்களுக்கு இரு கன்றுக்குட்டிகளின் விக்கிரகங்களைச் செய்வதற்கு (1 இராஜாக்கள் 12:26-33), எகிப்தில் அவர் தங்கியிருந்ததினால் செல்வாக்குச் செலுத்தப்பட்டிருக்கலாம் (1 இராஜாக்கள் 11:40). இந்த யூகங்களை உறுதிப்படுத்த ஆதாரம் எதுவுமில்லை.

**இஸ்ரவேல் மக்களின் அயலார்கள் மத்தியில்
(சுற்றுப்புறங்களில்) விக்கிரக ஆராதனை**

கானானியர்கள்

இஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்தில் இருந்து புறப்பட்டு நாற்பது ஆண்டுகளாக

வனாந்தரத்தில் அலைந்து திரிந்த பின்னர், அவர்கள் விக்கிரகங்களினால் நிறைந்திருந்த கானான் நாட்டிற்குள் பிரவேசித்தனர். தேவன் தமது மக்கள் விக்கிரகங்களை ஆராதிக்கும் செயலினால் செய்வாக்குச் செலுத்தப்படுவார்கள் என்று அறிந்தவராகப், பின்வரும் எச்சரிக்கையைக் கொடுத்தார்:

நீ அவர்களுடைய தேவர்களைப் பணிந்துகொள்ளாமலும், சேவியாமலும், அவர்கள் செய்கைகளின்படி செய்யாமலும், அவர்களை நிர்மூலம்பண்ணி, அவர்களுடைய சிலைகளை உடைத்துப்போடுவாயாக. உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தரையே சேவிக்கக்கூடவீர்கள் (யாத்திராகமம் 23:24, 25அ).

நீ அவர்கள் தேவர்களைச் சேவித்தால், அது உனக்குக் கண்ணியா யிருக்கும் (யாத்திராகமம் 23:33ஆ).

உடன்படிக்கையான, பத்துக் கட்டளைகள் (உபாகமம் 4:13), இஸ்ரவேல் மக்களை வேறே தேவர்களைக் கொண்டிருத்தலில் இருந்து தடைசெய்தது (யாத்திராகமம் 20:3; உபாகமம் 5:7). தேவனை அவர்கள் ஆராதித்தல் என்பது அவர்களைச் சுற்றிலும் இருந்த விக்கிரக ஆராதனை செய்யும் மக்களினங்களின் நடைமுறைகளைப் பிரதியெடுத்துச் செய்யக் கூடாததாக இருந்தது (உபாகமம் 20:17, 18).

இஸ்ரவேல் மக்கள் கானான் நாட்டிற்குள் பிரவேசித்த பின்பு, அவர்கள் யோசுவா மற்றும் யோசுவாவுக்கு ஊழியம் செய்த மூப்பர்கள் ஆகியோரின் நடத்துவத்தின்கீழ் தேவனை நியாயமாக நன்கு சேவித்தனர் (நியாயாதிபதிகள் 2:7). அப்போது மக்கள் விக்கிரகங்களை வழிபட்டிருக்கலாம் (யோசுவா 24:20, 23), ஆனால் யோசுவாவைப் பின்தொடர்ந்த சந்ததியார்கள் வேறே தேவர்களை விரிவாகச் சேவிப்பதைத் தொடங்கினர் (நியாயாதிபதிகள் 2:10-13). இது நீதியுள்ள நியாயாதிபதி ஒருவரால் இஸ்ரவேல் மக்கள் வழிநடத்தப்படாதபோது, விசேஷித்தவகையில் உண்மையாக இருந்தது (நியாயாதிபதிகள் 2:16-19; 10:5, 6).

பலதெய்வ வணக்கத்தாராக இருந்த கானானியர்கள் தங்கள் நாட்டு தேவர்களையும், குறைவாக அறியப்பட்டிருந்த மற்ற பல தேவர்களையும் ஆராதித்தனர். இந்த மக்களினங்கள் தங்களை தோல்வியடையச் செய்த மற்ற மக்களினங்களின் தேவர்களையும், தங்கள் தேவர்களுடன் சேர்த்துக்கொள்ளாதல் என்பது இவர்களின் மத்தியில் பொதுவான நடைமுறையாக இருந்தது. அவர்கள் தங்கள் சொந்த தேவர்களை விட்டுக் கொடுத்துவிடாமல், தங்களை வெற்றிகொண்டவர்களின் தேவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டனர். வெற்றிகொண்ட மக்களினங்களின் தேவர்கள் தங்கள் தேவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவர்களாக இருக்க வேண்டும், அவ்வாறு இல்லையென்றால் தாங்கள் தோல்வியடைந்திருக்க மாட்டார்கள் என்று இவர்கள் நியாயம் பேசினர்.

இஸ்ரவேல் மக்கள் கானான் நாட்டிற்குள் பிரவேசித்த உடனேயே, கானானியரின் தேவர்கள் இஸ்ரவேல் மக்களுக்குக் கண்ணியாயினர்[ர்].

தேவன் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு கானான் நாட்டில் இருந்த எல்லா மக்களையும் மரணத்துக்கு உள்ளாக்கி, அவர்களின் விக்கிரகங்களை அழித்துப்போட்டு, அவர்களுடன் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்வதில் இருந்து விலகியிருக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டிருந்தார் (உபாகமம் 7:1-5). இதற்கான காரணம் இருமடங்காக இருந்திருக்கலாம்: (1) அவர்களுடன் இணைவுகொள்ளுதல் என்பது இஸ்ரவேல் மக்களை விக்கிரக ஆராதனைக்கு வழிநடத்தக் கூடும் (உபாகமம் 7:3, 4), மற்றும் (2) இஸ்ரவேல் மக்கள் கானானியரின் சிற்றின்ப நடைமுறைகளினிமித்தம் பெற்றுக்கொண்டவைகளான, எகிப்தியரின் மத்தியில் ஏற்பட்ட வாதைகளினால் (உபாகமம் 7:15) பாதிக்கப்படக் கூடும்.

அசீரியர்கள்

அசீரியர்கள் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு, அதிலும் விசேஷமாக வடக்குக் கோத்திரங்களுக்கு அச்சுறுத்தல் ஆயினர். கடைசியில் இந்தக் கோத்திரங்கள் அசீரியர்களால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டு, அசீரியா முழுவதிலும் சிதறிப்போயினர். கி.மு. 730ம் ஆண்டுவாக்கில் கலிலேயாவைக் கைப்பற்றிய மூன்றாம் திக்கிலேத்பிலேசர் என்ற அரசன், வடக்கு ராஜ்யமான இஸ்ரவேலையும், மற்றும் தெற்கு ராஜ்யமான யூதாவையும், தனக்குக் கப்பம்செலுத்தும்படி வற்புறுத்தினான். ஒரு பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்பு, மூன்றாம் சார்கோன் என்ற அரசன், இஸ்ரவேலின் தலைநகரான சமாரியாவைக் கைப்பற்றி, அதிகம் வளமும் திறமையும் கொண்ட மக்களைத் தனது நாட்டிற்கு ஓட்டிச்சென்று, அவர்களுக்குப் பதிலாக இஸ்ரவேல் நாட்டில், அயல்நாட்டில் இருந்து வந்த குடியிருப்பவர்களை இட்டு நிரப்பினான்.

அசீரியர்களின் மதமானது இயல்பில் இயற்கையை வழிபடும் முறைமையாகவும், மிகவும் அதிகமாக பாபிலோனியர்களின் மதத்தைப் போன்றதாகவும் இருந்தது. அவர்களின் பிரதான மற்றும் தேசிய தெய்வமான அகுருடன்கூட, அவர்கள் இயற்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் கட்டுப்படுத்தியதாக நினைத்து பல தேவர்களையும் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் தேவர்கள் மீன்பிடிப்பவர்கள், கனிகளை விளைவிப்பவர்கள், மேய்ப்பார்கள், மற்றும் பிற விவசாயிகள் ஆகியோருக்கு உதவுவதில் முக்கியமானவர்கள் என்று கருதப்பட்டனர். ஆசாரியர்கள் பலிகளையும், கீதங்களையும், ஹேபங்களையும், மற்றும் புலம்பல்களையும் உள்ளடக்கிய கோவில் சடங்குகளில், மந்திரவாதிகளாகவும், தீர்க்கதரிசிகளாகவும், மற்றும் ஊழியர்களாகவும் பணியாற்றினர். பல பெண்கள் வளமையின் சடங்குகளில் பங்கேற்று புலம்புபவர்களாகவும், கனவுகளை விளக்கப்படுத்திக் கூறுபவர்களாகவும் ஊழியம் செய்தனர்.

பாபிலோனியர்கள்

கி.மு. 597ல் இஸ்ரவேல் நாடு, பாபிலோனின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வந்தது. பாபிலோனியர்கள் பல யூதர்களை, பாபிலோனுக்குக் கொண்டு சென்றனர், அங்கே யூதர்கள் அடிமைத்தளையில் இருந்தனர், அப்போது

அவர்கள் விக்கிரக ஆராதனையில் இருந்து விலகினர்.

பாபிலோனியர் மற்றும் அசிரியர்களின் இயற்கையே தெய்வம் என்ற மத மானது சுமேரியர்களிடம் இருந்து கடனாகப் பெறப்பட்டிருந்தது. மெரொதாக்க என்ற பாபிலோனியர்களின் தேசிய தெய்வம் (எரேமியா 50:2), அசூர் என்ற அசிரியர்களின் தெய்வத்திற்குச் சமமானதாக இருந்தது. இந்த நாடுகள் தங்களின் வாழ்வைக் கட்டுப்படுத்தியதாக நினைத்திருந்த, பல தேவர்களைக் கொண்டிருந்தன. அவர்கள் தங்கள் ஆசாரியர்கள் மந்திரவாதம் செய்ய வல்லமை கொண்டிருந்ததாக நினைத்த பல அசுத்த ஆவிகளையும் நம்பினர். சில ஆசாரியர்கள் இசை மற்றும் புலம்பல் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, தங்கள் தேவர்களின் கோபத்தைத் தணிக்கும் விசேஷித்த பணிகளையும் கொண்டிருந்தனர். மிருகங்கள் பலியிடப்பட்டு, அவற்றின் இரத்தம் ஊற்றப்பட்டது; இருப்பினும், அந்த பலிகள் தகனிக்கப்பட்டதற்கான குறிப்பு எதுவும் இல்லை. புதிய ஆண்டுக் கொண்டாட்டம் என்பது அவர்களின் பிரதான பண்டிகைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. பெண் ஆசாரியர்கள் பல்வேறு பதவிகளில் ஊழியம் செய்தனர். சிலர் பரிசுத்த மான வாழ்க்கை வாழும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கையில், மற்றவர்கள் கோவில் விபசாரிகளாகப் பணிசெய்தனர். ஆராதனைக்குப் பல்வேறு இடங்கள் பயன்படுத்தப்பட முடிந்திருந்தது, ஆனால் கோவில்களே அதற்கு முக்கியமான இடங்களாக இருந்தன.

தொகுப்புரை

ஆபிரகாமும் அவரது சந்ததியார்களும் எங்கு வாழ்ந்திருந்தாலும், அவர்கள் விக்கிரக ஆராதனையினால் சூழப்பட்டிருந்தனர். கானான் நாடு விக்கிரக ஆராதனை என்ற நோய் தொற்றியதாக இருந்தது. உண்மையான ஒரே தேவன்மீது விசுவாசத்துடன் நிலைத்திருந்தல் என்பது இஸ்ரவேல் மக்களின் மாபெரும் அறைகூவல்களில் ஒன்றாயிற்று. இஸ்ரவேல் மக்களைச் சுற்றிலும் இருந்த பல நாட்டவர்கள்போல, அவர்கள் சிலவேளைகளில் தங்கள் தேசிய தெய்வத்துடன் - இது இஸ்ரவேல் விஷயத்தில், யாவே என்ற ஒரே தேவனாவார் - பல பிற தேவர்களையும் தங்கள் ஆராதனையில் உள்ளடக்கினர். ஒரு மனிதன் குளிர்கால இரவில் தன்னைக் கதகதப் பாக்கிக்கொள்ளக் கம்பளிகளைக் கூட்டிக்கொள்வது போல, இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டனர். அவர்கள் எவ்வளவு அதிகமான தேவர்களை ஒருவர் ஆராதித்தாரோ, அவ்வளவு அதிகமாக அவர் உதவிகளைப் பெறமுடியும் என்ற புறதெய்வச் சிந்தனையைத் தழுவிக்கொண்டனர்.

யூதர்கள் தங்கள் சிறையிருப்பிற்கு முன்னர், தங்களைச் சுற்றிலும் இருந்த மக்களினங்களின் தேவர்களை அடிக்கடி ஆராதித்தனர். பாபிலோனிய சிறையிருப்பிற்குப் பின்பு, தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பித் சென்ற எஞ்சியிருந்தவர்களும் கிறிஸ்துவின் நாட்கள் வரையிலும் யூதாவில் வாழ்ந்திருந்தவர்களும் விக்கிரக ஆராதனையில் இருந்து விலகியிருந்தனர்.

¹Steven Barabas, "Idolatry," in *The New International Dictionary of the Bible*, ed. J. D. Douglas and Merrill C. Tenney (Grand Rapids, Mich.: Regency Reference Library, Zondervan Publishing House, 1987), 3:459. ²அடிப்படையில், இயற்கையே தெய்வம் என்ற கருத்துடைய சுமேரியர்களின் மதமானது, பல்வேறு பிற தேவர்களால் உதவிவேலை செய்யப்பட்ட நகர-தெய்வம் ஒன்றை ஒவ்வொரு நகரும் கொண்டிருந்தது என்ற கருத்தைச் சுற்றிக் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தது. குடிமக்கள் தங்கள் சொந்த தேவர்களைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் தேவர்கள் கோவில் களில் வைக்கப்பட்டு, விலையுயர்ந்த உடைகள் அணிவிக்கப்பட்டு, அன்றாடம் போஜன பலிகள் தரப்பட்டு, பலிகள் செலுத்தி சேவிக்கப்பட்டு, இனப்பெருக்க சடங்குகளை நிகழ்த்தும் கோவிலைச் சேர்ந்த ஆண் மற்றும் பெண் விபசாரிகளால் பாடல்கள் பாடப்பட்டு, ஆராதிக்கப்பட்டனர். விளைச்சலின் தெய்வமான தம்மூஸ் என்பவனைப் பற்றி, எசேக்கியேல் 8:14ல், குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவன் கோடைகாலத்தில் மரித்து அல்லது கடத்திச் செல்லப்பட்டு பின்பு பனிக்காலத்தில் திரும்பி வந்தான் என்று மக்கள் நம்பினர், ஏனென்றால் கோடைக்காலத்தில் விளைச்சல் அற்றுப்போய் பின்பு பனிக்காலத்தில் மீண்டும் உயிர்பெற்றது. கோடையின் கடும் வெப்பம் விளைச்சலை அற்றுப்போகச் செய்யும்போது, ஒவ்வொரு ஆண்டும் பெண்கள், கீழ் உலகத்திற்கு அவன் சென்றான் என்று அழுதனர். அவன் ஒருக்காலும் திரும்பி வரவில்லை என்று சிலர் நினைத்தனர், அதேவேளையில் விளைச்சல் மறுபடியும் ஏற்படும் பனிக்காலத்தில் அவன் திரும்பி வந்தான் என்று மற்றவர்கள் நம்பினர் (Francis R. Steele, "Sumer," and P. W. Gaebelein, Jr., "Tammuz," in *The International Standard Bible Encyclopedia*, rev., ed. Geoffrey W. Bromiley [Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1988], 4:660, 726). ³Paul Leslie Garber, "Idolatry," in *The International Standard Bible Encyclopedia*, rev., ed. Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1982), 2:797.